

ZPRÁVY OD SRDCE

ČASOPIS FARNOSTI NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE PÁNĚ

Proč vznikl nový časopis? / Rozhovor s paní kostelnicí Michálkovou /
Zprávy z farní charity / Návštěva knihovny / Pozvánky a informace

ČÍSLO 1 / ZÁŘÍ 2023

Je listopadový večer a já stojím u zadních dveří kostela. Mám zazvonit, nebo prostě zkusit otevřít? A nevadí, že jsem v kontemplaci nováček?...

... Je to už skoro deset let, co jsem se sem přistěhovala, nikoho tady neznala a sbírala odvahu přijít se podívat na kontemplaci v kryptě. Teď už poznávám i ten druhý svět – dlouholeté farníky, kteří o sobě navzájem vědí, setkávají se, znají chatu na Mariánské a rozpoznají Besídku od Videosálu. Ráda bych tehdy našla v kostele časopis, který by mi pomohl se lépe zorientovat, kde bych poznala víc lidí z farnosti nebo se dočetla, jak se zapojit. Takový časopis se nyní snažíme vytvořit. Aby propojoval bohatý život farnosti s těmi, kteří tu nikoho neznají nebo třeba ani nejsou pokřtěni. Aby pomáhal těm, kteří by rádi trochu víc nahlédli do života, který se odehrává mezi bohoslužbami. Aby se nikdo nebál vejít do zadních dveří.

Na dalších stránkách proto najdete pozvánky a zprávy o akcích ve farnosti, rozhovory s významnými osobnostmi z lavic kostela, ale i s těmi, kteří nejsou vidět, i když tady vše funguje jen díky nim. Dočtete se, co je nového, a v každém čísle představíme jednu z mnoha aktivit, které se u nás dějí. V úvodním čísle našeho občasníku vás takto zavedeme do knihovny nebo pozveme na farní kafe. Můžete nahlédnout i pod pokličku farní charity, která do časopisu začlenila svůj pravidelný zpravodaj, od kterého jsme si vypůjčili i název – Zprávy od Srdce.

Osobně jsem se ale nejvíc těšila na rozhovor s paní kostelnicí Maruškou Michálkovou. Už dlouho jsem tuto milou paní znala od pohledu a tušila jsem, že bude mít co říci – jsem moc ráda, že díky tomuto časopisu jsem měla záminku ji vyzpovídat.

Snad i vám tedy budou následující stránky přínosem – časopis je však teprve ve vývinu, proto velmi rádi přivítáme jakékoli připomínky, tipy, podněty nebo nápady. Rádi byste se zapojili jiným způsobem? Dejte nám vědět na adresu casopis@srdcepane.cz. Těšíme se na všechny vaše reakce!

Příjemné čtení za celou redakční radu přeje *Barbora Sedláčková*

Na tomto místě chceme přinášet zprávy o tom, co se děje, jaké velké události nás čekají nebo co zajímavého se událo v poslední době. Na úvod jsme vybrali tři z mnoha akcí, které se u nás pravidelně konají. Kompletní přehled aktuálního dění najdete na našich stránkách www.srdcepane.cz, Facebooku, na nástěnce v kostele a také v ohláškách. Rádi byste přispěli se svou pozvánkou, výzvou nebo třeba krátkou reportáží z farní pouti, tábora či biřmování? Ozvěte se nám!

NOC KOSTELŮ 2023

V pátek 2. června proběhla také v naší farnosti akce Noc kostelů, na kterou přišly téměř dva tisíce lidí. Návštěvníci si mohli v klidu prohlédnout nejen hlavní loď kostela, ale také kryptu, kůr a sakristii. Mnohé děti i dospělí se zapojili do hry na detektiva a podle nápovědy vypátrali v kostele spoustu zajímavostí, kterých si příchozí leckdy ani nevšimnou. Co ale vnímám za velmi milé a přínosné, že jsme měli příležitost i čas na spoustu krásných osobních setkání, rozhovorů a sdílení. *Milada Provinská*

PŘIDEJTE SE DO CHRÁMOVÉHO SBORU CANTORES CORDIS

Líbí se Vám, jak zpívá náš chrámový sbor, a rádi byste to zkusili, ale netroufáte si? Odložte ostych – nejsme žádní „profíci“ – a přijďte se podívat na naši zkoušku. Scházíme se v úterky od 19 hodin v místnosti naproti sakristii, zkouška trvá zpravidla 90 minut; termíny jsou oznamovány při nedělních ohláškách a na farním webu. Znalost not je pro nás výhodou, nikoli však podmínkou. Očekáváme muzikálnost, ochotu na sobě pracovat a zodpovědnost za společné dílo. Více se o našem sboru můžete dozvědět na www.cantorescordis.cz. Za všechny členy se těší *Maria M. Ondrášová*.

POZVÁNKA NA FARNÍ KAFE

Chcete se neformálně setkat s ostatními farníky, s kterými se znáte třeba jen od vidění z kostela, nebo si popovídat s otci Janem a Petrem? Zveme vás na farní kafe, které se koná každou třetí neděli v měsíci po ranní mši, tedy v deset hodin v místnosti naproti sakristii zvané Besídka. Můžete s sebou vzít i něco dobrého ke společnému občerstvení, vše k jídlu i pití je zdarma. Nabízíme ke koupi i knihy z knihkupectví Oliva. Těšíme se a srdečně vás zveme! *Váš farní kávový servis Yveta a Kateřina* ●

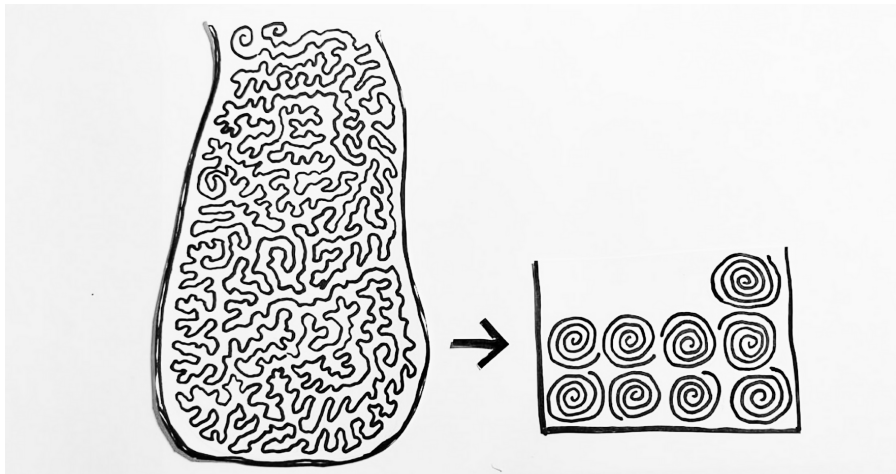
KRÁTCE Z CHARITY

- Schůzky farní charity se konají (víceméně) pravidelně každé třetí úterý v měsíci, a to obvykle od 19 hodin v knihovně v zázemí kostela. Vítejte další farníky a sympatizanty, kteří by se chtěli zapojit. Další schůzka by se měla uskutečnit 19. 9. od 19 hodin.
- Proběhly (a asi budou nutné i v budoucnu) sbírky různých potřebných věcí. Například v neděli 11. 6. se uskutečnila již několikátá sbírka potřeb pro Ukrajinu. Sbíral se zdravotnický materiál (obvazy, náplasti apod.), volně prodejné léky, berle a ortézy všeho druhu, dezinfekce, ručníky, plátěná prostěradla, použité brýle a naslouchátka (řada lidí přišla při bombardování o sluch), trvanlivé potraviny a hygienické potřeby. Díky zapojení farníků bylo zase možné odvézt dvě plná auta humanitární pomoci a mohli jsme předat i finanční podporu dvěma organizacím, které ji pak vozí přímo na Ukrajinu a distribuují v místech potřeby – Cestám pomoci, z. s. a humanitární misi Zdravotní zajištění. Dárcům velmi děkujeme!
- O prázdninách se konalo několik setkání farníků, příznivců a přátel nad tříděním humanitární pomoci, zejména vyřazeného obvazového materiálu pro Ukrajinu. Velké díky všem, kdo se zapojili!
- Při mši svaté 19. 7. jsme vzpomínali na paní Leonardu Bayerovou s díky za její podporu farní charity při kostele Nejsvětějšího Srdce Páně.
- V zázemí kostela v prvním patře před knihovnou jsou umístěny sběrné koše. Stále se do nich sbírají trvanlivé potraviny a hygienické potřeby, které farní charita předává rodinám v tíživé sociální situaci. Vřelé díky vytrvalcům, kteří je stále doplňují.

SPOLUPRÁCE S NADACÍ SESTER BOROMEJEK

Projekt Maňásek byl prodloužen do 31. 10. 2023. Nadace sester Boromejek sbírá pro posttraumatickou terapii dětí pohyblivé maňásky na prsty. Nejlépe zvířátka, která jsou hebká na dotek a pěkná na pohled. Sběrné místo je v Hangárech Goretti u sester Boromejek v Řepích, K Šancím 50. Kontaktní osoba je sestra Kristýna, tel.: 602 255 431. Kdyby se Vám nehodilo tam jet, oslovte někoho z naší farní charity a maňásky doručíme. Zároveň sestry Boromejky vyhlásily také finanční sbírku pro podporu psychotraumatologie a vzdělávání humanitárních pracovníků pro krizové

situace. Číslo účtu je 1934206349/0800 a do předmětu se uvádí „maňasci“. Více informací najdete na: <https://www.nadacesesterboromejek.cz/>.

Proměna skupenství – ze změti v pytlí vyříděné obvazy v krabici. Ilustrace Magdalena Martinovská

UKRAJINA KRVACÍ

Jítka Slavická z naší farnosti organizuje pomoc pro Ukrajinu a přizvala k tomu i naši farní charitu. Kromě dalšího důležitého zdravotnického materiálu se jí podařilo získat zdroj nového, ale vyřazeného obvazového materiálu určeného k likvidaci. Z továrny se zatím povedlo dovést 11 pytlů obinadel druhé jakosti, které ale bylo třeba vyřídít, srovnat, rozmotaná stočit a narovnat do krabic na Ukrajinu. Ačkoliv bylo léto a čas dovolených, zapojilo se (a to většinou opakovaně) velké množství farnic (a dokonce i farníků ☺), ale i spousta dalších přátel. Jednou se nás v Besídce sešlo dokonce čtrnáct! Pokud bude válka na Ukrajině pokračovat a potvrdí se, že je obvazový materiál stále potřeba, chceme v této pomoci pokračovat. Obecně je možné říci, že zájem o veškerý obvazový materiál je enormní (i vzhledem k protiofenzivě), ale na konkrétní zpětnou vazbu a reference ukrajinské strany ohledně „našich“ obinadel zatím čekáme... Práce je to jednoduchá a fyzicky nenáročná. Pokud byste se chtěli zapojit, kontaktujte někoho z farní charity. Jestli práce nadále pokračují, se dozvíte nejlépe na mailu Michaela.Valentova@seznam.cz nebo na telefonu 721 303 100. ●

MÁLOKDY ČLOVĚK MŮŽE ŘÍCT S JISTOTOU, CO JE BOŽÍ VŮLE, ALE MOJE PRÁCE TO NEJSPÍŠ BUDE

ROZHOVOR S PANÍ KOSTELNICÍ MARIÍ MICHÁLKOVOU

Znají ji všichni, kteří kdy zavítali do našeho kostela. Drobná milá paní, které nikdo neřekne jinak než Maruška. V každém čísle našeho časopisu bychom rádi představili někoho z naší farnosti – a do prvního čísla jsem si přála právě paní kostelnicí. Je to ona, která často funguje jako první pojítka s farností, nabízí lidem praktickou pomoc a často i útěchu. A když začala vykládat svůj příběh, bylo hned jasné, že jsem vybrala dobře. O tom, co jí na práci kostelnice dělá největší radost, o jejím systému modliteb nebo kolik nachodí v kostele kilometrů denně. Příjemné čtení přeje *Barbora Sedláčková*.

Pokud vím, jste z Prahy – pocházíte přímo z Vinohrad?

Pocházím z Prahy 5, takže toto kostelničení je na dálku. Jsem z katolické rodiny, moji rodiče byli zakotvení ve víře, tatínek byl navíc františkán třetího řádu. Maminka byla v domácnosti, za což jsem byla ráda, že jsem věděla, že maminka je doma a má nás pod dohledem. Tatínek se ženil jako vdovec se dvěma dcerami, komplet nás bylo pět dětí. No a všem pěti dětem rodiče poskytli vysokou školu, a to na svůj úkor. My jsme žili velice skromně, to vám povím, to byl suchý chleba s mlékem přes týden, maso možná v neděli, ale přesto maminka do poslední chvíle říkala, když máš možnost studovat, tak studuj. Na to do dneška vzpomínám s velkou láskou, co to bylo za obětavost. Já si toho velmi vážím, protože kdyby mi naši řekli, že mám jít pracovat do fabriky, tak bych šla.

Nejdřív jsem přišla s pedagogickou školou, ale s jednou dcerou už rodiče měli problémy, nějakou chvíli učila, ale nakonec ji komunisti ze školy vyhnali a dělala závorářku. Tak jsem přišla se zemědělskou. A musím říct, že tam jsem byla naprosto spokojená. Tenkrát hrozilo, že dostanu umístěnku do pohraničí a budu dělat agronoma. V tu chvíli jsem si to vůbec nedovedla představit. Nakonec na to nedošlo, ale taky bych to nějak zvládla (smích).

Kam jste tedy potom šla do práce?

Ze začátku jsem pracovala jako odborná redaktorka ve Státním zemědělském nakladatelství, pak jako OSVČ v Ikaru. To byla pro mě výhoda, protože jsem se za každou cenu chtěla starat o maminku, a tohle mi umožňovalo, že jsem mohla pracovat doma. Máti se dožila 94 let a já ji mohla mít pod dohledem. Taky jsem spolupracovala s Biblickou společností, což byly korektury Bible,

korektury jsem dělala i pro premonstráty. Nějakým způsobem se mi dařilo najít chyby. Víte, to je dar shůry, jako korektorka jsem myslím byla úspěšná. Jednak mě to bavilo a jednak jsem byla věčná, že na to mám oko. Bible byla těžká, protože jsem to dělala za večerního osvětlení, ale pro mě byl sen pracovat doma a organizovat si svůj čas. Až do roku 2005 jsem se mohla postarat o svou máti. Ona byla fit, až pár měsíců předtím, než zavřela oči, jsem musela trochu šlápnout na plyn a víc kontrolovat, jestli bere prášky a tak. Potom jsem věděla, že by mě to neuživilo, a tak jsem nastoupila na Pražské arcibiskupství. Ze začátku jako uklízečka a pak na recepci. Od devíti do třinácti jsem uklízela, přišla jsem domů, maminka měla co jíst nebo jsme zařizovaly, co potřebovala, večer jsem zasedla ke korekturám a pracovala jsem do dvou do rána.

Jak se to stane, že z agronomky a korektorky je kostelnice u Srdce Páně?

Já říkám, že je to Boží vůle. Někdy mi příbuzní říkají: „Není na čase, abys už toho nechala, toho dojíždění a těch hodin?“ Já odpovídám, že málokdy člověk může říct, že dělá Boží vůli, ale tohle, ať je to, co je, tak to není náhodou. Protože mě z mého teplého hnízdečka vytáhl otec Jan Houkal.

To jsem si takhle v roce 2016 seděla na recepci, a najednou telefon a on povídá: „Maruško, já jsem na to přišel, ty jsi ta nejhodnější, abys dělala kostelnici na Vinohradech!“ Já jsem se s ním setkala už v roce 2011 právě na recepci. On tenkrát byl v Brandýse a pořádal tam teologické kluby a já jsem za ním jezdila a ty přednášky natáčela a stříhala.

Jak jste se ke stříhání nahrávek dostala?

Šla jsem za jedním aťákem a řekla jsem mu, že mám nahrávku, a co s ní mám dělat? A on říká, že tady je program Audacity, tak jsem se na to doma podívala, a tak dlouho jsem to řešila, až jsem se to naučila (smích). No a tak začalo moje natáčení, ve kterém pokračuji dodnes.

A co kromě tohoto obnáší práce kostelnice, co si můžou lidé představit?

Jednak je to v sakristii, musím nachystat před mší svatou, co bude potřeba v kostele, a pak jsou věci, co budou potřeba časem. Ornáty, nedávno jsem je odnesla do čistírny, pak je tady v šuplíku bohoslužebné prádlo, podívejte, to je purifikatorium na čištění kalicha, lavabo je na utírání rukou, tamhle jsou konvičky, nebo aby tady bylo mešní víno a hostie.

A jednak v kostele, tam dohlížím na čistotu. Obětní stůl, plátna, no a pak sezonní věci, kdy se starám o květinovou výzdobu. Teď tam jsou lopatkovce, které miluju. Dřív jsem dělala aranžmá, teď má pater Jan přání květiny jenom do vázy, tak se zase učím jenom jednoduché aranžmá do vázy. A stejně nad tím pořád přemýšlím, aby to nebylo moc jednoduché.

A ve čtvrtek je úklid, tak tady dohlížím a rozdělují práci. Tady je úklid klasický, to znamená voda–hadr–koště. Obdivuji je, protože věkový průměr té party je okolo sedmdesáti let. Já jsem ráda, když se uklidí podlaha, a to ostatní je na mně, protože jak říkám, já tam vltnu jako motorová myš, a je dobře, když se mi nikdo neplete do cesty (smích).

Zároveň natáčím přednášky, a kromě toho jsem taky jednou zkusila vyfotit tabuli otce Jana, kterou připravuje každý týden. No a ejhle, ta fotka byla použitelná. A tak jsem začala pracovat s fotkami. Víte, já se chci dopracovat k lepšímu provedení. Už jsem tady otravovala víc lidí, protože mám představu, že by ty fotky měly být lepší. Ze začátku na té tabuli bylo pár obrázků, ale potom se pater Jan začal zdokonalovat a všichni jsme ztráceli dech.

Jsou to úplné umělecké výtvary. Teď jsem se vybavila i stativem, ale neustále ve mně hlodá ten červík pochybností, že to chci barevně ještě vyváženější, aby ta tabule byla opravdu trávově zelená. To je otázka světla – kdyby tabule stála venku, tak by fotka byla lepší. Tak (smích).

Vidím, že toho máte na starosti hodně. Co Vás na této práci nejvíc těší?

Víte, ono je to někdy náročné. Jsem ale ráda, když sem přijdou lidé, mnohdy je na nich vidět, že mají nějaké trápení, a já k nim můžu být laskavá. Sama toho někdy mám dost, ale když sem někdo přijde, tak si říkám, že jim můžu nabídnout nějakou laskavost nebo je vyslechnout. Najdou se i takoví drzí lidé, ale s nimi si taky poradím. Jak se říká, co nechceš, aby ti ten druhý činil, to nečini ty jemu. Vypadá to, že se mi to daří, ale nevím, to by musela posoudit druhá strana (smích).

Má pro Vás Vaše práce i duchovní rozměr?

Skutečně si říkám, že tohle není jenom tak, to je Boží řízení. Mám velkou fantazii, ale tohle mě nenapadlo nikdy, ani ve snu. Já jsem pro to neudělala vůbec nic. Vždycky jsem si něco vymyslela a pak jsem za tím šla, vyložené jako buldok, ale tohle mě nikdy nenapadlo. Moji rodiče by se tomu divili, ale byli by vlastně rádi. Kolikrát si říkám, jaká je škoda, že nežijí, že bych si s nimi o tom ráda povídala...

Víte, já jsem se už setkala s nějakými kostelnicemi, ale to byla jedna velká hrůza – byly opravdu ostré jako žiletky. Tohle bych si nedovolila ani pomyslet, natož říct. Někdy se může stát, že jsou lidé unavení z neustálého kontaktu, ale to ty ostatní vůbec nezajímá.

Kde tedy berete energii pro práci s lidmi, když jste vyčerpaná?

To Vás asi rozesměje – mám slepice a říkám jim pipiny! Já vím, na Praze 5 je to nečekané... Máme zahradu, a ta příroda! Druhá věc je, že mám Pána Boha. Často jsem vděčná rodičům, že mi předali víru. Dřív jsem věřila rodičům a pak, když jsem se dostala do nějaké šlamastyky, tak jsem hledala, škrábala prstíčkem, a pomohla mi ta víra, to duchovno.

V roce 1991 mi ale zemřela sestra na rakovinu. Já jsem se pro ni snažila dělat první poslední, a pak se mi najednou vyhouplo v hlavě pořadí hodnot, které jsou pro mě důležité.

Na prvním místě je pro mě evidentně Pán Bůh. Na druhém jsem tedy já, abych pro sebe taky něco dělala. Pak je to příroda, pak jsou to přátelé a pak známí.

A pak je další věc – já mám ráda systém, abych se neplácala od zdi ke zdi. Vytvořila jsem si tedy takový týdenní žebříček modliteb, abych na nikoho nezapomněla. P, to je pondělí, to je za patery. Úterý je za rodiny mých sourozenců. Středa, tam je Ř, to se modlím za přátele, čtvrtek je za lidi okolo mne, v pátek vzpomínám na zemřelé, sobota je za lidi, kteří hledají víru a různě se v tom plácají, a neděle je za rodiče. Takhle to mám roztríděné a zaškatulkované, abych náhodou na nikoho nezapomněla (smích).

Takže kde беру energii – já jsem ráda, když si tady sednu v kostele, on to ani nemusí být kostel, může to být kdekoli, a chvíli se věnuji tomu duchovnu. A pak když přijdu domů, utrmácená a uběhaná – protože i když se nic neděje, já tady naběhám tři a půl kilometru – tak si povídám s mými pi-pi-na-mi!

Jaké máte plány do budoucna?

Víte, teď je potřeba, abych se zdravotně udržela, abych sem vždy v pořádku dorazila, protože mám momentálně potíže s páteří. On ten úklid je fajn, protože mě to udržuje ve formě, ale to není všechno, musím chodit víc plavat a víc se sobě věnovat. Hledám taky příležitost, abych mohla vylepšit to focení, musela bych mít lepší foťák, ale to bych vyřešila ráda.

Teď pracuji i na tom, že hledám vhodné schůdky pro patera Jana, už jsem byla v Hornbachu, v Ikei, ale tam nejsou vhodné schůdky! Tak já tu takhle chodím s metrem, až se tady pater Jan objeví, abych mu předala, co jsem zjistila. A on přijde a řekne, Maruško, uděláme to takhle, jo? Ale já bych byla skutečně ráda, kdybych našla ty vhodné schůdky. Lituji, že nejsem stolař, že bych je vyrobila (smích).

Chcete něco doplnit na závěr?

Ano, mám své motto od Antoina de Saint-Exupéryho: Nauč mne umění malých kroků. Víte, mám někdy pocit, že toho chci tolik, a hroutím se pod tím, k tomu mě bolí záda, tak si říkám – umění malých kroků. Jen se neděs! Malými krůčky se to dá zvládnout, ale nesmím se zastavit! ●

MOUDROST, KTERÁ PŘETRUVÁVÁ, NÁDECH MINULOSTI I AKTUÁLNÍ TÉMATA

— NAVŠTIVTE FARNÍ KNIHOVNU KOSTELA NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE PÁNĚ

Když člověk lépe pronikne do zákulisí naší farnosti, pozná, jak bohatý je její život! Každý den několik různých aktivit, vyberou si všechny generace i lidé všech zájmů. Farníci se můžou účastnit nejen několika společenství, modlitebních setkání a výuky náboženství, ale také různých přednášek, kontemplací nebo lectio divina. O všech těchto aktivitách slyšíme každou mši v ohláškách, ale třeba nám není úplně jasné, o co vlastně jde nebo jestli se můžeme přidat. Rádi bychom proto v každém čísle přiblížili jednu z aktivit, které se odehrávají v některé z mnoha místností našeho kostela. Jako první představíme naši krásnou, starobylou knihovnu. Pozvala nás do ní jedna ze dvou knihovnic, *Vendula Bednářová*.

Víte, že tu je. Slyšíte o ní každý týden v ohláškách. Když jdete na přednášky do Videosálu, míjíte její dveře... Přesto je pro vás možná ona protější místnost zahalená tajemstvím. Pokud ano, jde rozhodně o tajemství, které stojí za to prozkoumat.

Knihovna je součástí kostela od jeho založení a po dlouhá léta byla pravidelně doplňována o nové tituly. Do natažené ruky vám tak může padnout román nebo duchovní cvičení v krásné zdobené vazbě na pevném papíře s datem vydání za první republiky, stejně jako nově vydané knihy, převážně z nakladatelství Karmelitánského, Kalich, Triton, Portál... Knihy jsou rozděleny podle témat do dvaceti čtyř sekcí. Například duchovní literatura, životopisy, misie a cestopisy, svátosti, modlitby, papež, Maria a další. Inspiraci k úvahám i četbu pro posílení ducha zde najdou jak mladí katechumeni, tak zkušení a sečtělí čtenáři a čtenářky.

Nejrozsáhlejší sekcí je ovšem beletrie. Většina autorů patří mezi klasiky a všechny spojuje, že jejich díla mají duchovní přesah. Najdete zde romány a povídky, o kterých hovoří otec Petr na setkáních Literatura a duchovní život. Ale také knížky pro děti a rodiče. Z novinek pro děti jmenujme knížku o síle laskavosti a kamarádství s názvem Krabička nebo Martinou Špinkovou krásně ilustrovaný průvodce Procházka kostelem.

Z nově koupených knih pro dospělé u nás najdete např. klasiku Romana Guardiniho *Pán: Úvahy o životě a osobě Ježíše Krista* v novém vydání, román japonského křesťanského autora Šúsaku Endóa *Hluboká řeka* nebo hned několik knižních rozhovorů s osobnostmi katolické církve, například s Petrem Benešem, Tomášem Petráčkem a Janem Rybářem.

CHCETE SE ZAPOJIT?

Knihovnu najdete v zadním traktu kostela. V neděli můžete do knihovny projít přímo z hlavní lodi, ve středu se k nám dostanete zadním vchodem ze zahrádky. Otevření jsme každému a knihy půjčujeme zdarma. O fondu máme přehled díky tradičnímu lístkovému katalogu. Rádi bychom poskytli stejný přehled našim čtenářům, a to i na dálku. Pracujeme proto na online verzi katalogu.

Aktuálně máme výhled na jeho dokončení v únoru 2024. S vaší pomocí bychom ale mohli být mnohem rychlejší. Pomocť nám s přepisem údajů může kdokoliv z domova. Pokud byste se chtěli zapojit, ozvěte se!

VARHANÍCI, DĚTI A VY?

Knihovna je aktuálně otevřená dva dny v týdnu. Ani jindy ale neleží ladem. Slouží jako studijní prostor pro budoucí varhaníky a zpěváky a skýtá útočiště dětem pro výuku náboženství. Máte nápad, jak prostor využít? Máte návrh na lepší otevírací dobu nebo tip, jaké další knihy koupit? Přijďte si s námi o čemkoliv popovídat nebo nám napište. ●

Farní knihovna u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně

Otevřeno:

neděle 10.00 – 11.00

středa 17.00 – 18.00

Kontakt: Vendula Bednářová, bednarova.vendula@gmail.com

ZPRÁVY OD SRDCE. Občasník farnosti Nejsvětějšího Srdce Páně v Praze. Vydáno 1. září 2023. Redakce: otec Jan Houkal, Maria M. Ondrášová, Jana Homolka Zelinová a Barbora Sedláčková. Kontakt: casopis@srdcepane.cz, www.srdcepane.cz